

Ebben a sorozatban Az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztus jelenlétéről, annak megnyilvánulásáról kívánunk sokoldalúan elmélkedni, illetve Egyházunk alap tanítását szeretnénk áttekinteni.

Ahogy annak idején Árpád-házi királyfiaink, királylányaink evangelizálták Európát, úgy ez ma is a magyarságra váró feladat, ahogy Michael August Blume pápai nuncius ezt ki is fejtette: „Magyarországnak szerepe, feladata van Európa újraevangelizálásában. Tanúságot kell tennünk a keresztény szeretet és az Eucharisztia bensőséges kapcsolatáról” (Magyar Kurir, 2019.09.13.)

Magyarságunk és katolikus hitünk szoros összefüggésben állnak, azok együttes védelméért mindent meg kell tennünk. Ez Istentől rendelt küldetésünk! A Magyarok Nagyasszonya, örökös Királynőnk legyen védelmezőnk és segítőnk, ezen küldetésünk teljesítésében!

AZ EUCCHARISZTIKUS VILÁGKONGRESSZUSRA KÉSZÜLVE

AZ ISTENI SZERETET CSODÁJA

8

**AZ ISTENI SZERETET
CSODÁJA**

Földi zarándokok tápláléka

Krisztusban Kedves Testvéreim!

Tanulságos részletet örökít meg a Szentírás Illés próféta életéből. Jezábel, a zsidóknak bálványimádó királynője, halálra keresi a nagy prófétát, ő pedig menekülni kénytelen, de a fárasztó futásban egészen elkeseredik, leül a pusztában egy borókafenyő árnyékába és így szól Istenhez: „Elég volt, Uram, vedd el éltetem.” (3Kir 19,4)

De ekkor az Úr angyala megérinti a halálra keseredett prófétát és biztatja, hogy vegyen magához kenyeret és vizet. „Kelj fel – mondja neki az angyal –, egyél, mert nagy út. vár rád.” (3Kir 19,7) És a halálra fáradt ember olyan erőt nyert ettől az ételtől, hogy ennek erejével negyven napig tudott tovább menni a sivatagban...

Mi vagyunk ez a halálra fáradt ember. Igaz, hogy nekünk nem negyven napig kell vándorolnunk az élet sivatagjában, hanem egy emberi élet egész tartamán. De viszont mi nem is angyaltól nyerünk erősítő kenyeret, hanem Krisztustól nyerjük az „angyalok kenyerét”, nyerjük magának Krisztusnak testét.

Hányszor lep meg gyengeség az élet viszontagságaiban! Hányszor csapkod villám körülöttünk! Hányszor üvöltenek a bűn és kísértés sakáljai felénk! Mi ad ilyenkor erőt? Ki ment meg minket? Krisztus teste és vére!

Nem hiába nevezi Aquinói Szent Tamás himnusza az Oltáriszentséget „*cibus viatorium*”-nak, „*földi zarándokok tápláléka*”-nak, de valóban úgy is van: aki állandóan él az Oltáriszentséggel, győzelemre segítő erőforrást talál benne az élet minden nehéz helyzetében. I. Panaszkods, hogy nem lelsz békét? *Az Oltáriszentség béke a harcban.* II. Panaszkods, hogy nem tudsz győzni? *Az Oltáriszentség győzelem a küzdelemben.* III, Panaszkods, hogy szükségét látsz? *Az Oltáriszentség segítség a szükségben.* IV. Panaszkods, hogy egyre közelebb ijeszt a halál? *Az Oltáriszentség élet a halálban.* Aki végiggondolja az Oltáriszentségnek ezt a négyes hatását, rögtön megérti, miért nevezi Aquinói Szent Tamás ezt a szentséget „földi zarándokok tápláléka”-nak.

I. Béke a harcban

Mi tehát az Oltáriszentség? Béke a harcban.

A) Egész földi életünk szakadatlan harc és szorongatás.

a) *Beethoven* egyik legfőbb művéhez, a „Missa solemnis”-hez, ezt a feliratot választotta: „Bitte um äußeren und inneren Frieden.” (Külső és belső békét kérünk) De hiszen 1822-ben, amikor ezt a művét szerezte, egész Európában nem volt háború. Világos tehát, hogy nem háborúra gondolt, mikor békéért könyörgött az Úrhoz. Hanem felsírt belőle az emberi lélek mélységes vágya, amely a földi élet tömérdek baja, gondja, kísértése és hányattatása közül keres szabadulást.

Ezt a följajduló, sajtó vágyat azonban nemcsak *Beethoven* érezte; érzi azt minden mélyebben gondolkodó ember is. Fájdalmasan érezzük a tétovgatót az eszmény és valóság között, méltányosság és igazságosság között, jó és rossz között, erény és bűn között, – egy szóval: Isten országa és az ember országa között.

b) A mai ember már szinte az egész világot meghódította: *mindene van, csak békéje nincs*. Van sok tudásunk, gépünk, gyárunk, technikánk, de mit ér mindez, ha nincs nyugalomunk, erkölcsünk, tisztességünk, vallásunk? Mi sors vár reánk? Mi lesz ennek a vége? Nem lesz-e igaza annak a francia íróknak, akik maguk ugyancsak nem voltak keresztények és mégis egyik regénye végén ezt a megrendítő képet festi a mai emberiségről: Szédületes tempóban száguld egy gyorsvonat, – csupa részeg ember ül benne. Részeg a mozdonyvezető és a fűtő is: egymással birkóznak és a földre teperik egymást. A vezető nélkül maradt mozdony zakatolva rohan előre. Az utasok pedig mindebből nem tudnak semmit sem: nevetnek, isznak, ordítanak, – a vonat pedig eszeveszetten zúg tovább... át hidakon, viaduktokon, alagutakon... megállás nélkül át az állomásokon... be a sötét éjszakába. De meddig? Mi lesz ennek a vége?

Mondjátok, ugyan mindenben túlzott-e ez a kép a mai emberiség életéről?

Korunk egyik híres ideggyógyosa (J.G. Jung) hosszú orvosi gyakorlata alapján az alábbi meggyőződésre jutott: „Valamennyi betegem

között – írja – akik túl vannak az élet felén, azaz a 35. éven, egyetlen egy sincs, akinek végső problémája nem a vallási kérdés lenne. Végső fokon mindegyik annak betege, hogy elvesztette azt, amit az eleven vallásosság minden időben meg tudott adni követőinek és egy sem gyógyult meg valójában, aki nem tudta visszanyerni vallási meggyőződését.” (Id. St. Konradsblatt 1937. évf., 38. l.)

B) Már most mi következik ebből a mi tételünkre nézve? Az, hogy aki eleven hittel hisz az Oltáriszentségben, annak nemcsak van vallásos meggyőződése, hanem a vallásos meggyőződésnek egyenesen legszilárdabb talaját találta meg és ezzel megtalálta a békét a mai békétlenségben és harcban.

a) Nézem a mai emberiséget – a megkavart, zűrzavarban kapkodó emberiséget –, és kénytelen vagyok igazat adni ennek az ideggyógyosnak: *a mai emberiség mintha elvesztett volna valamit, valami értékes dolgot és most kétségbeesve keresné*. Az emberiség elvesztett valamit és kétségbeesve kapkod és kiabál a szomszédjának: Segítség! Segítsetek keresni! Elveszett... Valami elveszett: és azóta ropog a családi élet. Valami elveszett: és azóta nem sikerül a házasság. Valami elveszett: és azóta nem sikerül a gyermekek nevelése, – ha ugyan vannak még gyermekek. Azóta mint fekete felleg nyomakodik reánk az élet nagy céltalansága és minden megoldatlan problémája, azóta beteg itt mindenki. Valami elveszett... Járunk a pszichoanalitikus orvos rendelőjébe, – de nyugalomunk vissza nem jó. Fizetjük a kristálynézőket, tenyérolvasókat, csillagjósokat, kártyavetőket, – de nyugalomunk vissza nem jó. Kapkodunk ide-oda, Nietzschétől Tagorehoz, Tagoretól Lvotsehez, szeánszokon idézzük a szellemeket, nagy adagban szedjük a brómot, veronait és luminált, – de nyugalomunk vissza nem jó. Valami elveszett... Mi veszett el? Elveszett, „amit az eleven vallásosság minden időben meg tudott adni”: elveszett a lelki békénk.

b) *És most tekintetem az Oltáriszentségre esik*. Körülötte mily áldott csend, nyugalom és béke! Mintha már külső színeivel is jelképesen arra figyelmeztetne, hogy megbékült lélekkel, sőt örömmel eltelve járjuk életünk útját, még ha az áldozatos út lenne is.

Mint tudjuk, az Úr Jézus az Oltáriszentség egyik alkotóanyagának a bort választotta. A borral pedig az emberiség ősidők óta két gondolatot kapcsolt össze: egyrészt az áldozat, másrészt az öröm fogalmát. Az Oltáriszentséggé változott bor lelki forrásává válik mindkettőnek: aki magához veszi, erőt és megnyugvást kap általa, hogy ne egyszerűen csak tűrje az élet áldozatait s küzdelmeit, hanem az örvendező lélek megnyugvásával harcolja azokat végig, és így valóban békét élvezhessen a harcban is.

Mikor a misében a pap közvetlenül a szentáldozáshoz jut, fölébe hajlik az oltáron fekvő Úr Jézusnak és mellét alázattal megütve mondja: „Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit, irgalmazz nekünk”. Másodszor ismét: „Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit, irgalmazz nekünk”. Harmadszor azonban már így mondja: „Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit, adj nekünk békességet.”

Békétlen a lelkünk; de tudjátok, mi nekünk az Oltáriszentség? Mint mikor olajat öntenek a háborgó tengerre, hogy lecsitítsák annak nyugtalan hullámait. Békétlen a lelkünk; de tudjátok, mi nekünk az Oltáriszentség? Mint mikor hideg borogatást raknak a lázas beteg homlokára, hogy csillapítsák égő kínjait. Békétlen a lelkünk; de tudjátok, mi nekünk az Oltáriszentség? *Béke a harcban.*

II. Győzelem a szükségben

Az Oltáriszentség továbbá győzelem a küzdelemben.

A) „Katonasor az ember élete a földön” (Jób 7,1) – mondja a Szentírás, és ki nem érezte volna még saját küzdelmeiben, mennyire igaza van az Úr szavának? Mennyi küzdelem és mennyi harc a lélek oltalmáért, fejlődéséért, éréséért! Mennyi küzdelem külső és belső ellenségek tömegével! Küzdelem a külső ellenségekkel: rosszindulatú emberekkel, megnemértéssel, félreismertetéssel, rágalommal, rossz példa ragályával... És küzdelem a belső ellenségekkel: sajátmagunkkal, bűnre hajló természetünkkel, gyöngé akaratunkkal, nekilendülésünkkel, de folyton visszazuhanásunkkal, átöröklött terheltségünkkel, hirtelen meggondolatlanságunkkal... Hát csodásé, ha belőlünk is kitör néha a keserűség, mint Illés prófétából: „Elég volt,

Uram, vedd el életem!” Csoda-e, ha mi is fölkiáltunk, mint Szent Pál: „Én szerencsétlen ember! Ki szabadít meg e halálnak testétől?” (Róm 7,24)

B) Ki szabadít meg? Ki ad győzelmet a küzdelemhez? Megfelel rá ugyancsak Szent Pál: „**Az Istennek a kegyelme Jézus Krisztus, a mi Urunk által.**” (Róm 7,25)

Ah, igen! A mi Urunk, Jézus Krisztus szabadít meg, mikor magunkhoz vesszük Őt a szentáldozásban és Ő győzelemre segít. Hány vergődő, reménytelenül kínló lélek, hány bűnaratban fuldokló lélek tapasztalta már sajátmagán a nagy igazságot, hogy az Oltáriszentség valóban győzelem a küzdelemben! Még akkor is, mikor látszólag oly kevés az eredmény a gyakori szentáldozás után. Még akkor is, mikor talán nekünk is azt kell mondanunk, amit az egyik tengerészkapitány mondott. Vallásos életet élt, gyakran áldozott is, de bizony emellett igen hamar elöntötte a méreg, mert születésénél fogva nagyon hirtelen természetű volt. Pedig hányszor szemrehányást tett ezért magának! És hányszor próbálta lefogni magát!... De nem sikerült. Egy nap aztán – mikor bizalmasan beszélgettek a tisztek – az egyik meg is jegyezte:

– Egyet nem értek, kapitány uram. Olyan vallásos vagy, annyiszor áldozol és mégis olyan hirtelen méregbe jössz.

A kapitány csak ennyit felelt, de nagyon igaza volt:

– Ha meg nem áldoznék annyiszor, azóta már mindnyájatokat régen a tengerbe szórtalak volna.

Hányszor találkozunk az életben hasonló emberekkel, akik imponáló harcot vívnak öröklött rossz hajlamaikkal. Hányszor csodálkozunk embereken, akikre rászakadt a csapások árja, akik előtt látszólag bezárult minden életút, – és mégis állnak, küzdenek, bírják az életet. Mi ennek a nyitja? Bizonyára az, ami Verdun ostromának volt a világháborúban. A németek irtózatos erővel támadtak a várra, mégsem bírták bevenni. Körülvették, elzárták minden útját, – és a vár mégis állott. Állott és nem adta meg magát, mert volt egy titkos földalatti összeköttetése az anyaországgal és ez az utolsó szál mentette meg.

Bármilyen reménytelennek látszanék is az élet, ha romok borítanák és zárnák is el minden utunkat, csak a végső menedék maradjon meg: hitünk, összeköttetésünk az anyaországgal, a szentségi Krisztussal, – és akkor fölszínen maradunk és sajátmagunk fogjuk tapasztalni, hogy az Oltáriszentség valóban *diadal a küzdelemben*.

III. Segítség a szükségben

De tovább is van: az Oltáriszentség segítség a szükségben.

A) Hiszen, ha van valaki, aki ismeri az emberi szenvedések keserűségét, az Úr Jézus az. Az a Krisztus, aki végigment a kereszttúton, akit mérhetetlen szomjúság gyötört a keresztfán és aki mégsem fogadta el az ajkához nyújtott enyhítő italt, mert abba kábítószert is keverték, Ő pedig a legtisztább öntudattal akarta végigjárni a szenvedések útját.

a) Ennek a Krisztusnak hogyan volna szíve és részvéte minden szükségünk s nyomorunk iránt? *Ha előtte térdelünk az Oltáriszentségben, hogyan volnánk erősek, biztosak, megvédettek, még ha óriási szélvész tombolna is fejünk körül?*

Egy Smith nevű skót tanár Zermattból elindult egyszer ügyes vezetőjével, hogy megmássza a Weiszhorn csúcsát. Rendkívül fárasztó küszködés után végre felértek. A tanáron olyan nagy lelkesedés vett erőt a sikeres feljutás pillanatában, hogy nem törődve a csúcson dühöngő óriási széllel, egyenesre kinyújtva magát, felállott a legmagasabb pontra. A vezető rögtön észrevette a veszélyt, hogy az erős szélvihar lesodorja a tanárt és rákiáltott: „Azonnal térdre! Itt csak térdelve lehet biztos az ember!” Igen, Testvérek, térdre az Oltáriszentség előtt! És dühönghet akkor körülöttünk az élet bármilyen viharja: el nem sodor minket.

Ó, ha be tudnánk látni azoknak a vergődő lelkeknek mélységeibe, akik fölött végképp összeomlott minden, akik nem érzik többé a nap melegét, nem hallják többé a madár énekét, akik számára a virágok nem illatoznak többé, – ó, ha látnók, mint marad erős még ez a lélek is, ha még megvan a hite, ha tud még térdelni az Oltáriszentség előtt!

b) *Néha az élethez több bátorság kell, mint a halálhoz.* És ki adja meg ezt az emberfeletti bátorságot és segítséget? Ki más, mint a szentségi Krisztus.

Karlsbadban többméteres magasságban szökik fel a híres forrás, a „Sprudel”, és betegségekkel küzdő emberek reménykedve, bizakodva kortyolgatják annak forró vizét. Sok-sokezer gyomorbeteg beteg... De sok-sokmillió lélek-bajos betegnek hol szökik a letelő gyógyító forrás? Itt, az Eucharishtiában.

Amahhoz, a Sprudel szökő vizéhez, a mélységek feszítő ereje nyit utat és melegségében a föld belsejének vulkáni tüze izzik; de emezt, az Eucharisztia forrását, Krisztus isteni szeretetének ereje nyitja meg és benne az isteni Szívnek lángtengere izzik. És ebből az izzó isteni szeretetből fakad számunkra segítség a szükségben.

B) Jól tudjátok, Testvéreim, hogy *a Szentírásban a széna védés jelképe: a pohár, a kehely.* „Meg tudjátok-e inni a poharat, melyet én inni fogok?” (Mt 20,22) – kérdezte az Úr az apostoltestvérektől.

a) *A szenvedés pohara! A szenvedés kelyhe!* A mi sok szenvedésünk kelyhe! Reszkető kezünkkel néha már alig-alig bírjuk tartani azt a kelyhet, amelyben a mi könnyünk, bajunk, betegségünk keserősége gyűlt össze,... olyan vonakodva emeljük ajkunk felé... úgy panaszkodunk, hogy nehéz, nagyon nehéz.

És... egyszer csak érezzük, hogy egy erős kéz ragadja meg gyöngye kezünket: Krisztus erős keze és emeli kelyhünket fölfelé. Ráesik tekintetünk a kelyhet emelő Krisztus arcára. Ó, mint sugárzik ez az arc, amint lendülettel emeli a kelyhet a mennyei Atya felé! Már nemcsak az én kelyhem az... Óriásira nőtt a kehely, benne van az én kis kelyhem minden keserősége is, de benne a világ minden gondja, fájdalom, bánata, áldozata is, benne Krisztus minden könnye, verítéke, vércseppje, imája, öröme, győzelme. Nincs emberi panasz, mely benne nem volna. Nincs emberi könny, mely benne nem volna. Nincs a földön fájdalom, mely benne nem volna. Benne van az enyém is, de mégis, oly könnyű most már tartanom a kelyhet, mert Krisztus isteni keze tartja az én remegő kezemet.

Íme, Testvérek, mihelyt összevegyült a mi keserőségünk kis kelyhe az Oltáriszentség Krisztusának örök kelyhével, mindjárt bírjuk tovább az élet harcát!

b) Mikor a római versenyzők már-már alig bírták az emberfeletti küzdelmet, a „meta sudans” alatt elhaladva, annak frissen permelező, hús cseppjei üdítették fel lankadt testüket. És mikor mi már alig bírjuk az élet emberfeletti megpróbáltatásait, *Krisztus szent véérének frissen permelező cseppjei erősítenek meg a további küzdelemre.*

Hát ne törjünk össze, ha Krisztus az életben szenvedéssel teli utakon is vezet minket és megkérdi: „Meg tudod-e inni ezt a kelyhet?” Ne ijedjünk meg. Térdeljünk elébe az Oltáriszentségben és feleljük neki: Te tudod, Uram, hogy meg tudom... Azaz, hogy szeretném... Vagy talán nem is szeretném. De taníts meg arra, hogy meg tudjam, hogy akarjam, hogy szeressem. Erősíts meg a te értem adott szent testeddel és véreddel, hogy amint azt Te tetted, én is engedelmes lélekkel igyam ki a keserőség kelyhét, amikor és ahol atyai Gondviselésed jónak látja azt felém nyújtani. Engedd, hogy legyen számomra az Oltáriszentség valóban *segítség a szükségben.*

IV. Élet a halálban

Végül az Oltáriszentség élet a halálban.

A) Akármerre esik az ember tekintete, mindenünnen az elmúlás, a pusztulás, a halál arca néz reánk.

a) Lábunk alatt a föld, amelyen állunk, évezredekkel ezelőtt elpusztult élőlények porrávált maradványa.

Meghalnak szüleink, ismerőseink, jó barátaink... *egyszer nekem is el kell mennem* és át kell lépnem a nagy sötét kapun, amit meghalásnak neveznek. Akármit csinálunk is, akárhogyan védekezünk is, egyszer mégis csak a temetőbe jutunk. Te is, én is. Talán még sírkövet is kapunk. Ragyogó aranybetűkkel vésik majd rá nevünket, hogy aki arra jár, már messziről olvasni tudja. Az első időkben egykettőn csakugyan még megállnak a sírunk előtt és nevünket olvasva visszaemlékeznek, mit tettünk életünkben. Pár év múlva azonban az eső már lemosta az aranyozást, pár évtized múlva az idő leporlasz-

totta a vésést... De hát nem is olyan nagy baj! Akkor már ugyan kit érdekelne a mi nevünk, a mi életünk? Még nem múlt el 30-40 év halálunk óta, – és kit érdekel még a mi életünk? Senkit! Senkit a teremtett világon!

b) De ha az ember ezt végiggondolja, bús melankólia venne erőt rajta és tehetetlen szárnyaszegettséggel adná meg magát a kikerülhetetlen sorsnak... ha... ha Krisztusunk nem volna, és Oltáriszentségünk nem volna! Amióta azonban Krisztus itt járt köztünk, és elmondta csodálatos szavait az Oltáriszentség erejéről, azóta nem törhet össze a halál gondolata!

Mely szavakat? „*Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete legyen és én feltámasztom őt az utolsó napon.*” (Jn 6,55) Ó, nagyszerű szavak, szent szavak, éltető szavak! Hiszen az a Krisztus mondotta, aki maga győzelmesen ment át a halál kapuján az örök élet feltámadására. Azóta az Egyház a szentáldozásban a föltámadás zálogát látja: nem pusztulhat el végképp az az emberi test, amely a szentségi Krisztust vette föl magába, mintegy az örök élet magvát, vetését.

De így most már megértem az Egyháznak azt a féltő gondoskodását, hogy halálveszedelemben miért sürgeti annyira az Oltáriszentség vételét. Mint tudjátok, a szentáldozás előtt éjfélről kezdve böjtölnünk kell. De a haldokló beteg kivétel: ő áldozhat akkor is, ha evett előtte. Miért? Mert *kell* áldoznia! Kell, hogy halála előtt, utolsó földi percekben, még egyszer magához vegye azt a szentséget, amelyik forrása bennünk a halhatatlanságnak, záloga az örök életnek.

De, úgyse, akkor milyen hallatlan lelketlenség a beteg környezetétől, ha ettől a „halhatatlanság orvosságától” – ahogy az Oltáriszentséget az egyházi régi kifejezés nevezi – megfosztja a beteget! És viszont milyen páratlan megenyhülése a betegnek, ha utolsó küzdelmét nem magárahagyatva kell megvívnia, hanem megkapja a szent útravalót: az áldozást.

„Testvér, ki most meg fogsz halni, örökké fogsz élni” – szinte ezt mondja az Egyház gyermekének, akire ráborulni készül az élet alkonyata. És mondhatja is! Hiszen az Úr éppen alkonyatkor alapította

ezt a szentséget, mintegy jelül annak, hogy e szentség ereje győzelmes szembeszállás lesz az élet alkonyatával. Templomaink tornyán kívül ott az óra, és szakadatlanul kongatja fülünkbe: Vigyázz, elmúlik ez az élet! De templomainkban belül meg itt az Oltáriszentség és szakadatlanul hirdeti: „Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete vagyon; és én feltámasztom őt az utolsó napon.” (Jn 6,55)

B) Az Oltáriszentség emlékezete Krisztus halálának. Valahányszor tehát eszembe jut saját halálom, csak rá gondolok Krisztus halálára és nem félek többé a magamétól.

a) Annyiszor vettem magamhoz Annak testét, aki legyőzte a halált: *biztos, hogy én is győzni fogok fölötte.*

1937-ben több orosz kutatónak sikerült hónapokat tölteni az Északi Sark közvetlen közelében, az „örök jég”, vagy mint mondani szokták, az „örök halál” birodalmában. Eddig az volt a hiedelem, hogy a Sarkvidék dermedt klímájában csakugyan örök halál van, meg nem tud ott élni egyetlen növény sem, Nagy volt tehát a meglepetésük, mikor még a földgolyó tetején is akadtak virágra, – de milyen virágra? Apró, gombostűnagyságú kék moszatféle dugja ki fejét nagy néha az örökös hó alól. Igyekeztek megtalálni ennek a „virág”-nak gyökerét, és most jött a még nagyobb meglepetés: a szára mellett kilenc méter mélyre ástak a tudósok a hóban, de még mindig nem találták meg a gyökerek végét.

Szegény kis, gyámoltalan moszat, milyen biztató, fölemelő példát adsz te nekünk! Minden oldalról a halál, fagy és jég vesz körül téged, és te meg nem ijedsz, meg nem hátrálsz. Fúrod magad a mélyből, a sötétség és halál országából kifelé, fölfelé, a napsugár felé. Nem megy el a kedved a munkától, pedig mindenütt halálos dermedtség vesz körül. És egyszer csakugyan kitörsz a nem tudni hány méteres vastagságú jégzárból és reád süt a fény, a napsugár, az élet!

b) Nem kell-e nekünk is a minket körülvevő pusztulás és halál országából *ily bizakodással nyújtogatni nyakunkat az örök élet napsugara, az Oltáriszentség Krisztusa felé?* Hiszen ha az ellenség fogságba ejti egy ország királyát, tulajdonképp zálogképen már kezében

tartja az egész országot is. Szentáldozás után így tartjuk mi is szívünk fogságában az Úr Jézust: záloga Ő a mi boldog föltámadásunknak és örök életünknek.

„O, sacrum convivium!” – kiált föl az Egyház méltán. „Ó, szent lakoma, melyben Krisztust vesszük, az Ő szenvedésének emlékét ünnepeljük, eltelik lelkünk kegyelemmel és megkapjuk a jövő dicsőség zálogát.”

Ha tehát halálom előtt magamhoz tudtam venni az Oltáriszentséget, akkor a halálos ágy nem más nekem, mint egy miniatűr kis repülőtér: beszálok a gépbe és startolok... el... magasba... az örök partok felé. És íme, így lesz az Oltáriszentség valóban *béke a harcban, győzelem a küzdelemben, segítség a szükségben, élet a halálban.*

Mint egy német költő oly találóan mondja:

<i>Der Friede im Krieg,</i>	<i>(Béke a háborúban,</i>
<i>Im Kampfe der Sieg,</i>	<i>győzelem a küzdelemben,</i>
<i>Die Hilfe in Not,</i>	<i>segítség a szükségben,</i>
<i>Das Leben im Tod.</i>	<i>élet a halálban.)</i>

Testvéreim! Mikor Dante a „Divina Commediá”-ban már végigvándorolt a poklon, tisztítóhelyen és mennyországban és elfáradtan ért el útja végére, a végső énekben megilletődött lélekkel roskad térdre a Szűz Anya előtt, és kéri őt, adja az utolsó útban áldását reá, a megöregedett, sokat szenvedett, elfáradt vándorra.

Az élet harcaiban kifáradt költő a Szűz Anyát kéri, segítse őt a végső győzelemre, vezesse őt haza, Isten örök országába; mi azonban, mikor az Oltáriszentséget tiszteljük, előtte imádkozunk, vagy azt magunkhoz vesszük, magától a Szűz Anya isteni Fiától nyerjük az erőt a harchoz, a küzdelemhez, a kitartáshoz és végső győzelemhez.

Ha a nap hirtelen kialudnék, nyolc perc múlva megszűnnék a földön a világosság, elkezdené halódni az élet és 24 óra múlva reánk borulna a világűr dermedt hőmérséklete, –273° hideg; megszűnnék minden élet, mert megszűnt a világosság.

„Én vagyok a világ világossága” (Jn 8,12), mondja magáról az Úr Jézus. *Üdvözlégy, világ világossága! Üdvözlégy, földi zarándokok tápláléka! Üdvözlégy, békét adó, diadalra vivő, szükségben segítő,*

halálban éltető Eucharisztia! Üdvözlégy, fehér ostya fényében fejünk fölött fénylő szentségi Krisztusunk! Tebenned van reményünk, Életünk, egészségünk; Egyedül csak téged kérünk, Légy segítségünk. Add, hogy készen lehessünk, Jó kimúlást nyerhessünk; E világból ha kiszólítsz, Veled élhessünk. Ámen.

Éltető kenyér

Krisztusban Kedves Testvéreim!

Az újabb orvosi tudomány számára nagy haladást jelentett, mikor a vitaminokat felfedezték és az egészséges táplálkozás és a gyógyítás szolgálatába állították. Vitaminok természetesen mindig voltak, mióta élet van a földön, – csak nem tudtunk róluk. Nem tudtuk, milyen döntő szerepük van az élet fenntartásában. Voltak titokzatos betegségek, amiket már régen ismert az emberiség, csak az okukat nem ismerte. Ezeknek a betegeknek tulajdonképp mintha semmi bajuk sem lett volna: ettek és ittak eleget, pihentek, gondozták magukat, mindenük megvolt – és mégis betegség gyötörte őket, mert valami hiányzott a szervezetükből; annak ellenére, hogy jól táplálkoztak, mégis gyöngék, sápadtak, kedvetlenek és levertek voltak, és senki sem tudta, hol volt a baj. Ma már tudjuk.

Tudjuk, hogy táplálkozásuk volt egyoldalú. Az általuk fogyasztott ételekben nem volt elég vitamin. Ha pedig az hiányzik, okvetlenül zavarok állnak be a szervezetben. Ezt ma már tudja a nagyközönség széles rétege is; sőt a legtöbb ember mást talán alig is tud a vitaminokról, csak annyit, hogy ha azok hiányzanak, előbb-utóbb nagy baj és zavar lesz belőle.

Szent Tamás egyik eucharisztikus himnusza az Oltáriszentséget „panis vivus et vitalis”-nak, „élő és éltető kenyér”-nek nevezi. Ha ma írná ezt a himnuszat, talán „a lelki élet vitamin”-jának nevezné az Oltáriszentséget, mert az valóban éltető forrása az emberies élet nélkülözhetetlen építő elemeinek.

Emberek, vigyázzatok! Bármennyit esztek és habzsoltok magatokba a tudomány, művészet és technika falatjaiból, lelketek mégis

Tartalom

Bevezetés	3
Az isteni szeretet csodája	5
<i>Mit hiszünk az Oltáriszentségről?</i>	5
<i>Az isteni szeretet csodája</i>	16
<i>Földi zarándokok tápláléka</i>	27
<i>Éltető kenyér</i>	38
<i>Mi a szentmise?</i>	48
<i>A szentmise gyümölcsei</i>	59
Égi tanítás	70
<i>Jézus dicsőséges Országá</i>	70
<i>A vigasztalás helye</i>	72